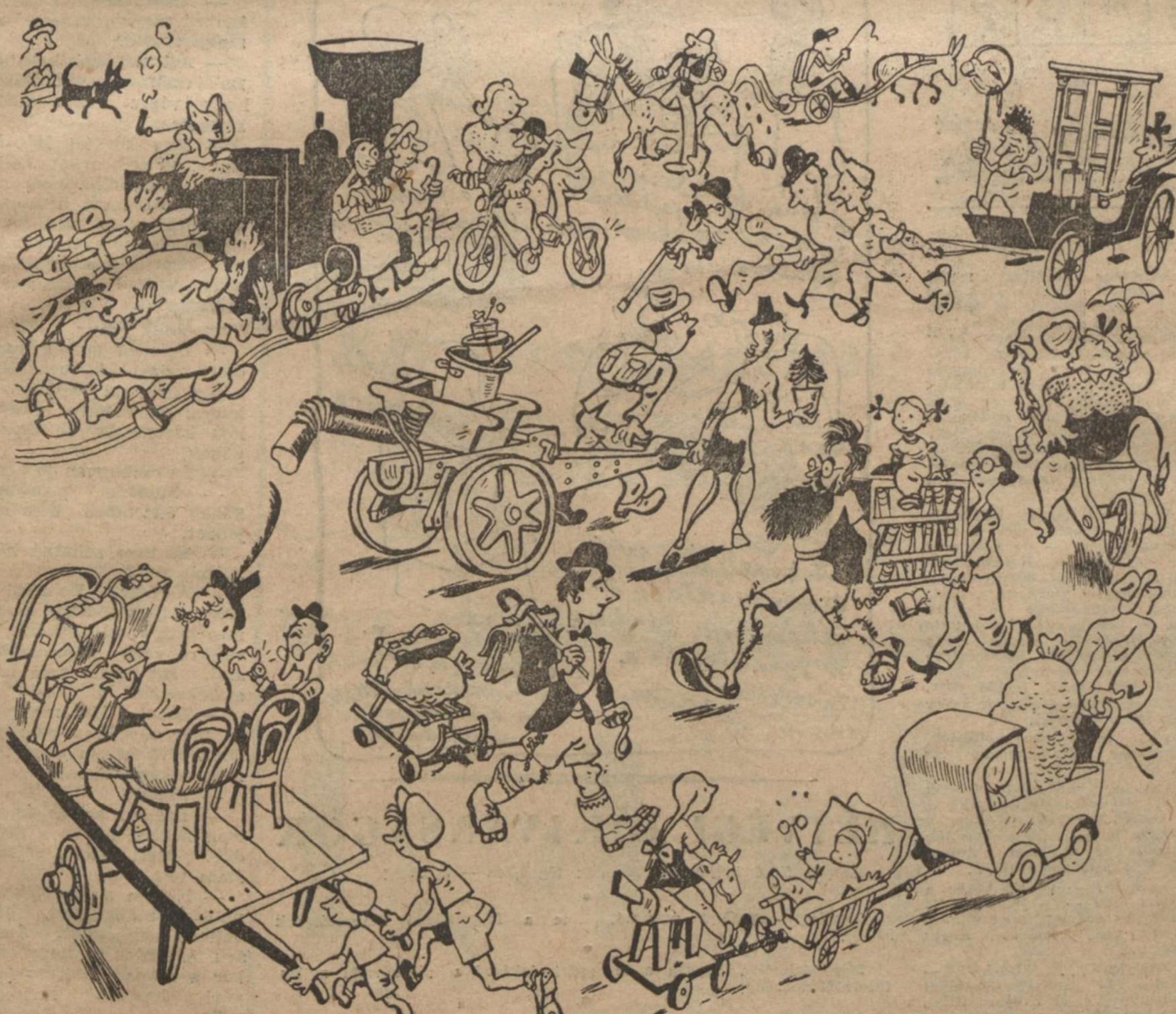
Ludas Matyi sem akar koplalni: Ára 3 pengő

Ludas Matyi

I. évfolyam, 3. szám. **SZATIRIKUS HETILAP** *Budapest, 1945 június 3.*

Endre László népbírósági tárgyalása
a 3. oldalon

Életre való ötletek Budapest ujjáépítésére
a 11. oldalon

Világvárosi forgalom Budapest utcáin

A japán főhadiszállásról jelentik:

KÜLÖNÖSEBB VÁLTOZÁS NINCS
MERT 50 BOMBÁZÓNK UGYAN
A TENGERBE ZUHANT DE 50 HAJÓNK
VISZONT A LEVEGŐBE REPÜLT

Olcsóbb lett a villamos!

Megindult az ötös is!

— Saját Matyinktól. —

örvendetes hírt közölhetünk kedves olvasóinkkal: Tegnaptól kezdve olcsóbb lett a pesti villamos! Kiderült, hogy a Ganz-gépgyár ugyanis, amely eddig a BSzKRT-nak 925,000 pengőért szállított egy villamost, a jövőben csak 923,000 pengőt fog számítani ezért.

A gyárépület előtt posztoló ötös számú hordárnak egyébként valaki elmesélte Hófehérke történetét, mire az könnyekre fakadt.

A hét legszomorúbb vicce

— Nahát Lajos, hogy te milyen könnyelmű vagy!

— Miért? Mi van?

— Egy kockacukor van a Misike kezében. És ha lenyeli??

Mangredin

— Jó napot, Fenyő úr.

— Alászolgája, Kende őr. Szabad megkérdeznem, mivel szolgálhatok?

— Azt magának kell tudnia. Én csak megkérdezhetem, hogy végre van-e valamije számomra?

— Egy kérdés! Hát kinek lenne, ha nem nekem és kinek lenne nekem, ha nem magának? De most határozottan szerencséje is van. Valami olyan frisset kaphat, mint a hab. Mert még nincs tíz perce, hogy vettem százhúsz kiló mangredint.

— Mangredint?

— De még milyen mangredint! Prima áru, békebeli minőség és a mi szintén nem kutya, kimondottan olcsó. Kilója háromszáz, de csak magának.

— És csakugyan jó áru?

— Mondom, primisszima. Soha életemben nem láttam jobbat.

— És nem adhatná háromszázon alul?

— Alul nem. De felül igen. Mert fogadok, hogy ha maga meg nem veszi, egy órán belül van rá vevő háromszázhússzal. Ha ugyan nem háromszázötvennel.

— Lehet. Hát megveszem, ha már olcsóbban nem adja. Csak arra kérem még, tegyen meg nekem valamit.

— Tessék!

— Legyen szíves és súgja meg nekem, mi az a mangredin? Mert nekem sejtelmem sincs róla.

— Nekem sincs. Nekem kínáltak mangredint, hát én vettem mangredint. Áru az áru. A fontos az, hogy az ember a maga tisztes kis polgári hasznát megkeresse rajta...

— ősi.

Másodpercemberkék dáridója

A HŰ CERBERUS

Hochbrunner kidülledt mellel tevékenykedett, amikor a házból a lakók egy részének el kellett költözni, azután felsurrant a lakásokba s azon a címen, hogy a gáz elzáróját ellenőrzi, véletlenül lehozott egy 5+1 lámpás rádiót. Meg kellett nézni a villanyt is, s minthogy nagyon szerette az eltávozott lakókat, hogy emléküket minél jobban megőrizze, lepedőket, lámpát, gramofont, villanykályhát, evőeszközt, ventillátort, fényképezőgépet és néhány más apróságot vitt el emlékbe.

A házba „új lakók“ költöztek. Pár hónapra csupán, mert a zöld áradat csakhamar — de nem elég hamar — elvonult. Hochbrunner ismét megjelent az elhagyott lakásokba, megint megnézte a gázt, vízcsapot, villanyórát, s mert ezeket az eltávozott lakókat is kedvelte, innen is hozott kevés emléket: zenegépet, huszonnégyszemélyes ezüst étkészletet, ebédlőszervízt, két bundát, bödön zsírt, két zsák lisztet és a Magyar Futár összegyűjtött számait.

A régi lakók visszaköltöztek. Hochbrunner olvadékonyan fogadta őket:

— Csakhogy megint itt tetszik lenni... Hányszor emlegettük a régi, kedves lakókat. És vége a háborúnak is, a nácik megkapták a magukét... Sajnos, kifosztották a lakást, pedig én...

— Nem baj — vágott közbe a visszatért lakó —, a fő, hogy itt vagyunk. És tudom, maga mindig hűséges volt, kedves Hochbrunner...

— Mélykuti... Mélykuti — igazította ki sunyi mosollyal Hochbrunner, s új nevéhez illően mélyen meghajolt...

PANCZÉL LAJOS

HÉTVÉGI JÓKIVÁNSÁGOK

Gáspár Jenő helyére ültessenek téged, az — új idők!

*

Ringlispil-engedélyt szerezzél te a forgalmiadó bevezetésének idején.

*

Már biztosítva legyen a te nyári lakásod a rózsadombi nyilas internálótáborban.

*

Úgy szeressen téged a Meskó, hogy öt évet adjon neked az életéből.

Mit szólsz hozzá, Kérlekalásan

hogy a honvédelmi miniszter csak úgy, se szó, se izé... na, hogy is hívják a másikat? ja igen! ...se beszéd, kérlek, beszüntette a párbajt!...

— Ne mondd, kérlek!... Hát kivel volt párbaja a honvédelmi miniszternek?

— Senkivel, kérlek!...

— Hát akkor hogyan szüntette be a párbajt? Mint vezető segéd?

— Nem, kérlek... Mint honvédelmi miniszter!... Egyszerűen kimondta, hogy ezentúl nincs párbaj!

— Az lehetetlen, kérlek! Elvégre nem lehet minden lovagias ügyet jegyzőkönyvvel elintézni!...

— Nadehát mit csinál az ember, kérlek, ha megsérti valaki?

— Egy hogyhívjákot indít az ember... rágalmazási pert!

— Nade ez abszurdum, kérlek! Például tavaly, kérlek, valaki azt mondta rám, hogy panamista, mire én provokáltam az illetőt, párbaj lett, megvágtam a bal fülét és el volt intézve!... Ha én akkor az illetőt bepöröltem volna, akkor a bíróság előtt be kellett volna bizonyítanom, hogy én nem vagyok panamista!...

— Na igen, kérlek, ezentúl nem vívni kell tudni, hanem bizonyítani kell tudni!...

— Na de ez nem úri dolog, kérlek!... Hol van itt a lovagias izé, kérlek?! És mit szól ehhez a kaszinó?

— Nem tudom! Azt hiszem, kérlek, a kaszinót nem is kérdezték meg!

— Hát ez felháborító, kérlek!...

— Hja, kérlek, ez a demokrácia!...

— Na ja!...

— Hát igen!... Viszont azt hallom, hogy legalább a vadászatot már rövidesen engedélyezni fogják!

— Igen, Pityu már meg is hívott a maradék birtokára vadászni... Állítólag sok fogoly van!

— Igen, azt olvastam én is a lapokban, hogy idén sok fogoly van. De úgy tudom, mostanában nem lövik a foglyokat...

— Hanem?

— Internálják!... Hát szervusz, kérlekalásan...

(bé)

Ludas Matyi jelenti:

Endre László a népbíróság előtt

Kiderült, hogy nagyon szerette a sóletot

(Saját reakciós munkatársunktól.) Zsúfolt padsorok előtt kezdte meg a Népbíróság *Endre* László perét. Az államtitkár, — akit azóta már nyugdíjaztak — amikor tudomására jutott a Meskó-féle ítélet, árkon-bokron át gyalogolt haza, minden protekciót felhasznált, hogy soronkívül a Népbróság elé állhasson.

A tárgyalás megkezdése előtt pestkörnyéki sváb asszonyok tejet és egyéb frissítőket nyujtottak át a vádlottnak, aki meghatottan köszönte meg a figyelmet. Ezután ismertették a a vádiratot.

Endre Lászlót felekezet elleni izgatással, hitelrontás vétségével és gyorshajtással vádolják. Az utóbbit azzal követte el, hogy áldozatait gyorsan hajtotta ki az országból. Közben többnek a hitele is megromlott, miáltal vádlott a hitelrontás vétségének tényálladékát kimerítette.

A vádlott érces hangon adta elő védekezését.

— Nem vagyok antiszemita, amit az is bizonyít, hogy nagy tisztelettel viseltetem *Imrédy* Béla iránt, akiben szintén néhány deci zsidó vér csörgedez.

Ezután kihallgatták a védelem tanuit. Leuchtengröbel Hans soroksári lakos, leventeoktató elmondotta, hogy saját fülével hallotta, amikor Endre László még a Sztójai-kormány idején is Stern bácsitól hozatott ebédet.

Felolvasták az Auschwitzban tartózkodó *Grün* Menyhért gödöllői vendéglős vallomását, aki azt vallotta, hogy Endre László nagyon kedvelte a sóletot. Ugyancsak felolvasták a távollevő Baky László vallomását, amely így szólt:

— Jó gyerek volt a druszám. És liberális! Már 1945 márciusában megmondta Bárdossynak, hogy vissza kellene vonni a Szovjetuniónak küldött hadüzenetet.

Az utolsó szó jogán Endre László emelt hangon csak ennyit mondott:

— Felmentő ítéletet kérek, különben a Belügyben nem igazolnak!

Rövid tanácskozás után a bíróság csupán gyors-hajtás vétségében mondotta ki bűnösnek Endre Lászlót és ezért 200 pengő pénzbírságra ítélte, de az ítéletet 30 évi próbaidőre felfüggesztette.

(stella)

NÉPDAL

— Szövegét írta: a Szabad Nép; zenéjét szerzette: a Szabadság —

Kertek alatt faragnak az ácsok,
Idehallik a tejszecsapások,
Kérdezd meg a baloldali tábort:
Mért faragják a Faraghó Gábort?

Faragták az optimizmusáért,
Most faragják a cinizmusáért,
Attól lehet tartani, hogy végül
Kifaragják a miniszterségbül.

Lapzárta után:

Két koca beszélget

— Ez szörnyűség! Élve fognak megnyúzni minket...
— Ne íjessz! Miért?
— Mert elsejétől a vágás tilos, de szalonnát és zsirt forgalomba lehet hozni...

VILÁG-RA SZÓLÓ FESTMÉNYÜNK

A Sipka-szorosban minden csendes... A Supka-szorosban minden hangos

Ludas Matyi megmagyarázza..

Kelmed azt kérdi, Mihály sógor, hogy miért is lopták vagonszámra a fasiszták a jó magyar aranyat? Sose féljen, majd én megmagyarázom:

A döbrögi aljegyző örökölt egyszer és hálókocsin jön haza. Reggel bennfelejti a hálókocsi mosdójában a fogkeféjét. Megy vissza érte és látja ám, hogy nofene, ugyancsak sikálja ám valaki vele a fogát. Náripakodik:

— Lassan a testtel, uram, mert hogy az az én fogkefém!

— Bocsánat — mondja ijedten a fogsikáló. — Azt hittem, a vonat felszereléséhez tartozik.

Azt kérdi, János gazda, hogy is van azokkal, akik most másként ártani nem tudván, mindent kritizálnak és mindenre gyökeres megoldást tudnak? Majd én megmagyarázom:

Hajas-Varga keserves képpel sétál a főutcán. Szembejön vele a komája, Ösztövér-Varga:

— No, mi van, koma?

— Iszonyúan fáj a fogam.

— Fáj-e? Ha az enyém volna, én kihuzatnám.

— Ejsze, ha a kendé vóna, én is kihuzatnám.

Furdalja az oldalukat, ugye, hogyan van az, hogy a boltokban most csupa legjobb, legprímább és legelsőrendűbb portéka van? No, majd én megmagyarázom:

A döbrögi Grand Caffé ablakán tábla lóg, hogy aszongya:

KITŰNŐ KÁVÉ	10 PENGŐ
ELSŐRENDŰ KÁVÉ	20 PENGŐ
LEGFINOMABB KÁVÉ	30 PENGŐ
KÁVÉ	50 PENGŐ

Maguk azon töprengenek Pál gazda, István szaktárs és Kovács úr, hogy mi a fészkes fülemülét is ettek egyesek a fasizmuson s hogy hová dughatták el a szépeszüket meg a jóízlésüket, mikor ebbe a maszlagba belegyönyörödtek? No, majd én megmagyarázom:

Rekkenő Kovács Péter találkozik a komájával, Kopaszhátu Varga Mózessel.

— Ez itt a feleségem — mondja Kopaszhátu Varga és egy éktelen csúnya nőszemélyre mutat.

— Eriggy má, te Mózsi — súgja a fülébe Rekkenő. — Hogy vehettél el egy ilyen csúf satrafát? Hászen ez púpos is, sánta is, meg vak is a félszemére!

— Beszélhetsz hangosan, Pétör — nyugtatja meg Kopaszhátu. — Süket is.

Egyesek igencsak mérgelődnek, hogy még mindig nincsen földi paradicsom Budapesten. Csodálkozik, Mihály gazda, hogy hogyan képzelik ezek az urak? No, majd én megmagyarázom:

Sercintő Kis János találkozik a komájával:

— Jó színben vagy, komám!

— Nem csuda! Abbahagytam az ivást.

— Oszt mikor hagytad abba?

— Most reggel.

Utcai kaland

— Ugyan kérem, ne molesztáljon, hiszen annyi tyúk szaladgál az utcán.

Igy cserélek én!

Nőm már napok óta járt a
Nyakamra
Hozzak élelmet, mert üres
A kamra.
Élelem nélkül az élet
Nem élet,
Elhatároztam tehát, hogy
Cserélek.
Mondta is a feleségem
— S ez rávall —
Alljak be a kapu alá
Cérnával.
S ha valami jó vidéki
Megy arra,
Cseréljem a cérnát zsírra,
Meg babra.
„Az a fontos, élelem kell,
Akármi!
S ha netalán sokáig kell
Lenn állni,
Itt egy darab kenyér és menj
Azonnal
S cseréld el a cérnát tisztes
Haszonnal!"
Lesiettem — amint mondá —
Azonmód,
S a tanácson, bizonyisten,
Haszon vót.
Nem kellett ott várnom szinte
Szemet se,
Mert a darab kenyeremért
Cérnát adott egy szolnoki
Menyecske. *(palásti)*

Sorbanállás

— Tessék rendet tartani!

— Hátra, hátra! Ne féljen, jut magának is.

— Kérem, szegény asszony vagyok, négy apró gyerekem vár otthon.

— Ne meséljen. Akkor is sorba állhat. Miért nem hozta el a gyerekeit?

— Mit gondol, jut nekünk is?

— Jut, jut, van elég.

— Gondolja, hogy tizet kapok?

— Kap huszat is.

— Hála Istennek. Szegény ember vagyok. Már nem sokáig bírtam volna, ha ez nem jön.

— És a húsz elég magának?

— Nem elég, de holnap megint eljövök. Holnapután is. Majd csak összeszedek valamit.

— Jó magának. Sajnos, nekem nincs annyi pénzem. Én csak tíz darab ezrest hoztam beváltásra...

Igénytelen ember

— Csak párszáz pengőt adjon uram, hogy valami harapnivalót vehessek...

Az igazolás legyen igaz-szólás!

— Csak te hallgass és fogd be a szádat! Neked nem is igazolták a faterodat!

GÁBOR ANDOR

Viszontlátás

Ifjúkorom kávéháza,
Híres-neves Edizon,
Bebotlottam, elmélázva,
Csarnokába, be bizony.

Attól féltem, rosszul járok
S búbánatra fakadok,
Várnak ott rám roppant árak
S annál törpébb adagok.

De nem így lett. Nincs ott semmi,
Törmelék és romfalak.
Nincs mit inni, nincs mit enni,
Se egy korty, se egy falat.

Öreg tulaj, Weingrúber úr,
Agg főpincér, Pista bá,
Elvánultak hangtalanul
Kerepesi hant alá.

Erre, persze, negatíve
Reagál kissé a szív,
De míg él az ember szíve
Maradjon csak pozitív:

Nincs ebben a kávéházban
Reggeli és uzsona,
Nem lobog espresso-lázban,
Nem gyalázza uzsora.

Van hát egy kávéház Pesten
S jártam büszke arccal ott:
Kávéház, mely jóra képes,
Kávéház, mely tisztességes,
Tisztességes, mert halott.

Nehéz egy humoristának

Abban a házban, hol lakom,
Van egy csemegés.
Ha belépek hozzá a szűm
Csupa remegés.

Van ott minden finom falat,
Amit megkívánsz,
De számomra bármit venni
Nincsen semmi sánsz.

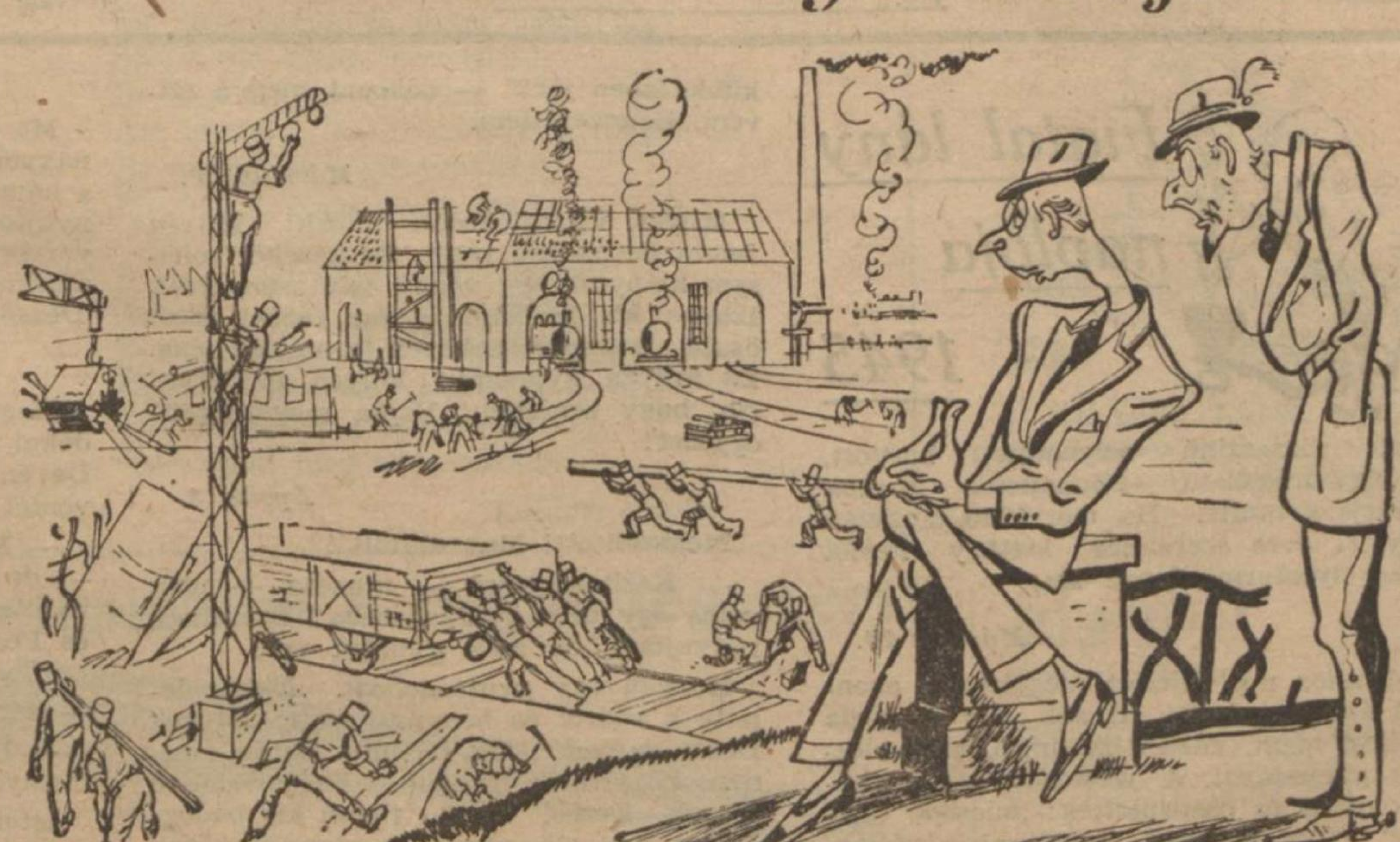
Egyik délben, hogy betértem
Csuda éhesen,
Megkérdeztem: „mennyi a vaj?
Mondja édesem?“

„Tíz deka vaj hetven pengő!“
Szólt a felelet.
Persze erre meresztettem
Csak a szememet.

Ő pedig, arcomat látva,
Eképen szóla:
„Hát ne vegye meg, szerkesztő úr,
Vicceljen róla!“ ... (—)

14 tagú családommal át akarok menni Budára,
tőkés társat keresek!
„Visszafelé én fizetem“ jeligére.

Mindenki a maga módján

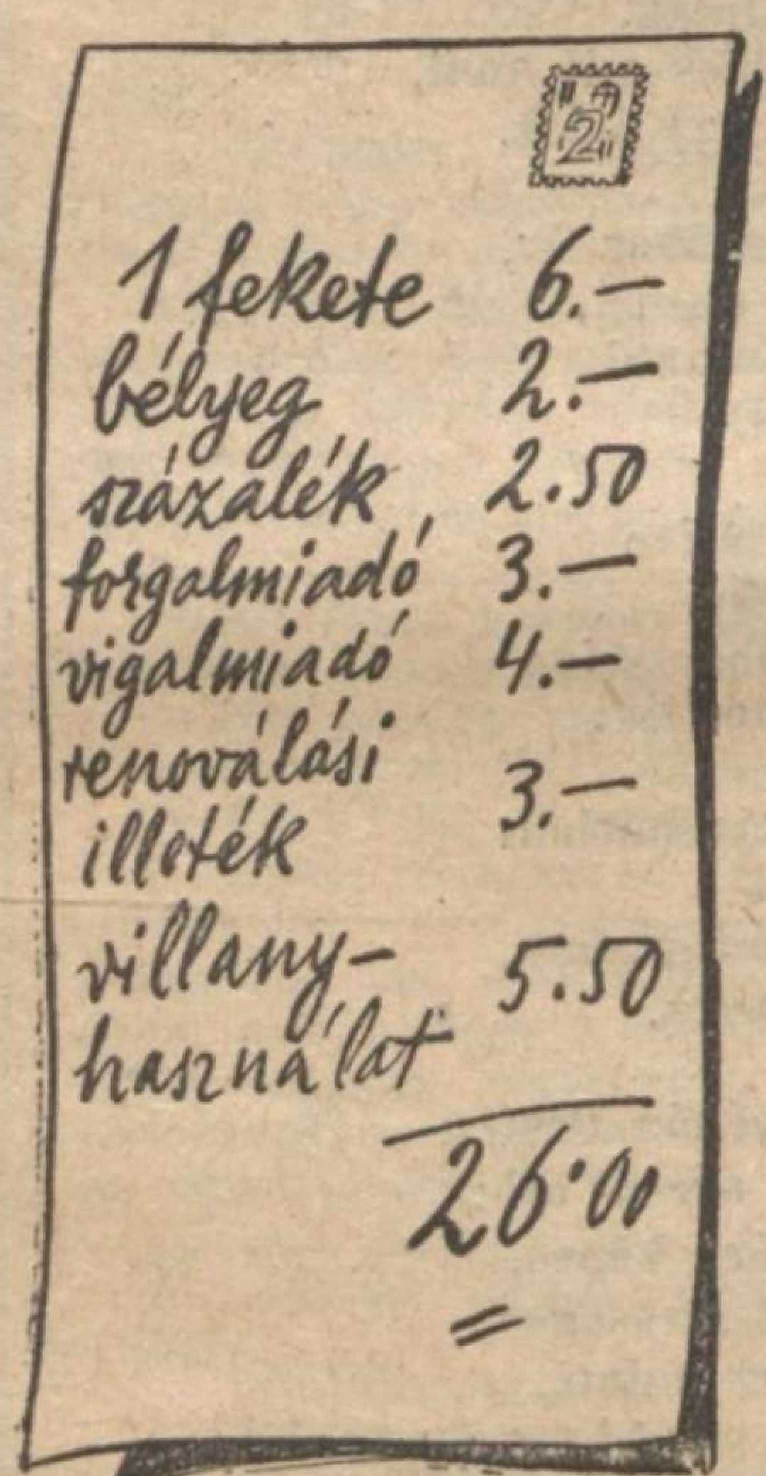

— Te mivel járulsz hozzá a vasútépítéshez?
— Hát nem látod hogyan ülök? Arccal a vasút felé!

Jelöltjeink az állatkert

„Cúri" cédula a jövőből

Vagyis az lesz a helyzet, hogyha az ember még azt a hatpengős feketét sem issza, legalább kijön egy huszasból.

Most mit csináljon?

Sipek és Gyurkó alsós közben alaposan összevesznek a kávéházban. Kölcsönösen sértegetik egymást, szó szót követ — ahogy mondani szokták —, végül már mindketten felugranak a helyükről és hadonászni kezdenek. A vitának az a vége, hogy Sipek egy rettentő nagy pofont mázol le Gyurkónak, sőt még le is köpi. Gyurkó vérvörös arccal lihegi:

— Te, te mázlista... Hogy éppen tegnap kellett betiltani a párbajt!

Hát vannak gyerekek?

Repesák dühbejön, mert nyolcéves fiacskája két ötöst hozott haza.

— Majd adok én neked, te haszontalan kölyök, te naplopó, semmirekellő!

Jancsika odaáll az apja elé és kihúzza magát:

— Azt hiszed, hogy így beszélhetsz velem, mert eltörölték a párbajt?

— Van egy eladó ingem. Mit kaphatok érte?
— Milyen színű?
— Zöld.
— Akkor két évet.

RÁRIVALDA

Új utat jár a Nemzeti
mind a helyben, mind az árban,
a Tartuffe-öt meg a Bánk bánt
bemutatta kinn a gyárban.
Azt a tapsot, ami ott volt,
talán sosem hallotta más,
mégis csak jó, hogy hitében
nem volt az a Major — tamás.

Pestnek minden direktora
darabra les, azt kutatja,
lám a Koldusoperát már
két színház is bemutatja.
Így született ez a tétel,
kurta versemet bevégző:
több a színház, mint a darab
s több a darab, mint a néző.

(—vas)

Uj igeragozás

Szabadság: Én harsogok?
Kis Ujság: Te harsogsz!
Szabad Nép: Ő harsog.
Világ: Mi harsogunk!
Szabad Szó: Ti harsogtok?
Népszava: Ők harsognak.

Ihaj-csuhaj

— Neked mennyi pénzed van?
— Két pengőm. És neked?
— Egy vasam sincs.
— No, akkor ezt a két pengőt még elszórakozzuk!
— Mit tudunk csinálni két pengőből?
— Átsétálunk Budára.

Fiatal lány naplója 1945

A rózsaszínű selyemmel borított, gyöngyvirágillatú, fémkapcsos naplók divatja a multé. Ha ma, 1945 tavaszán egy 17 éves szerelmes kislány naplót írna, ilyesforma lenne az:

Március 25.

Amikor ma délelőtt megláttam, azonnal éreztem, hogy Ő az! „Ő!" A járda mellett ment, vállán hatalmas, kissé üszkös gerendával. A járókelők megfordultak utána és csettintettek: „micsoda tűzifa!" Úgy lépdelt a tűzifával a vállán, mint egy félisten. Jobbján széles karszalagot viselt, különös betűkkel. „Titkos küldetésben jár!" — dobbant meg a szívem. Beleszerettem.

Március 30.

Milyen választékosan öltözik! Milyen finom hátizsákja van! És kezéből sohasem hiányzik egy vödör, tele szénporral. Izléses kis zseblapátja van, azzal szedi össze a szénport a közeli szemétrakásból. És milyen gyorsan! Milyen férfiasan! Óh, hogy szeretem! Vajha megszólítana egyszer!

Április 3.

Megszólított! Megszólított!!

— Kezitcsókolom — mondta — nem volna egy üres gyufásdoboza? Szeretnék rágyujtani, de csak gyufám van.

Hoztam egy gyufásdobozt. Ekkor letette a vödröt és bemutatkozott: „Murok Dezső vagyok". Ezt mondta. És én éreztem, hogy nem hazudik, hogy valóban Murok Dezső. Aztán finom kis bádogdobozt vett elő, amelyben cigarettavégek voltak. Néhányat széjjelszedett és cigarettát sodort. Mily szenvedélyes férfiú!

Április 8.

Ma eljött hozzánk. Látszott rajta, hogy nagyon ünnepélyes. Két kezét egy ideig a háta mögött tartotta. Aztán hirelen átnyujtotta, amit rejtegetett. Egy csokor vérvörös hónaposretek volt. Keblemre szorítottam a szerelem bíborvörös retkeit. Dezső, te félisten!

Április 15.

Megkérte a kezemet. Eljegyzési ajándékul egy negyedkiló kockacukrot hozott. De én sem voltam szűkmarkú! Tíz Leventét kapott tőlem.

— Fizetésem nagyon kevés, — mondta — de van egy néném, akire meg merek nősülni, mert állandóan jön-megy Kalocsa és Pest között.

— És meg tudunk majd élni abból? — kérdeztem és megsimogattam a kezét.

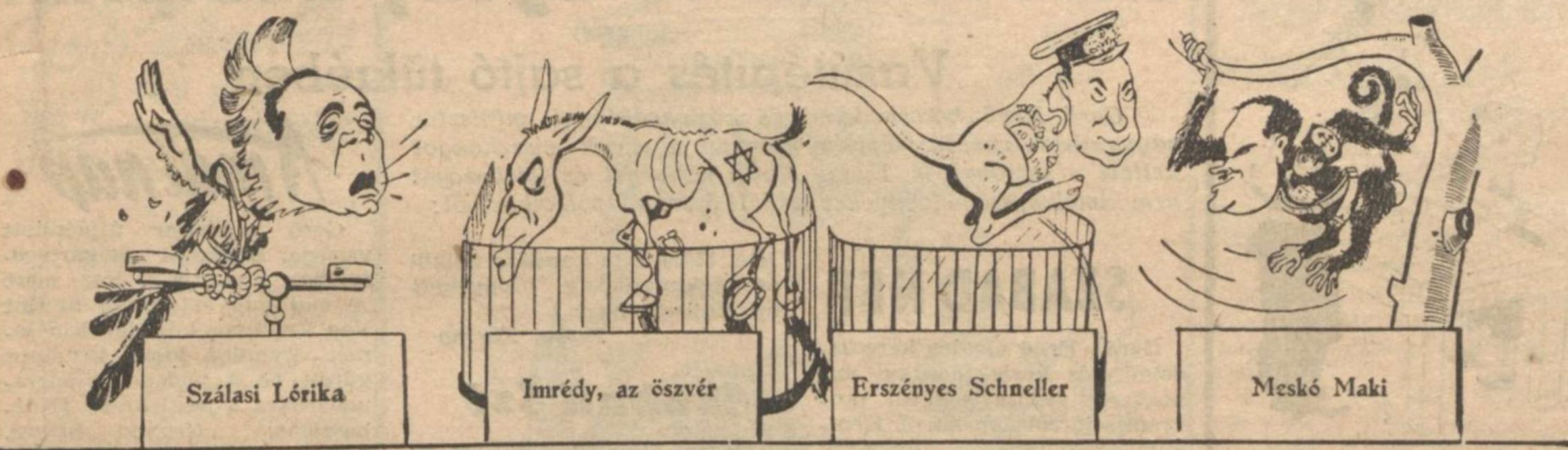
— Igen! — felelte Dezső. — Róza néni bivalyerős. 40 kilós csomagokat cipel...

Istenem! 40 kilós csomagok!...

Milyen finom családba kerültem!...

Tabi László

mielőbbi benépesítésére

Óvatos ember

— Tessék parancsolni, egy fekete...
— Már fizetem is...
— Majd fogyasztás után.
— Nem, nem! Addigra megdrágul.

Quisling

Quisling sem épeszű — közlik
Hosszú ez a lista már is,
Rövidebb lesz, ha azt közlik
Melyik náci volt normális

Itt a fagylalt!

— Hol lehet fagylaltot kapni?
— Itt a trafikban, a műköszörűsnél...

Búcsú a kegyelmes úrtól

Kegyelmes úr, tisztelt Barátom,
Úgy magam, mint egész családom
Nevében úgy sajnálom Önt!
Nekem az ön „kegyelmes" címe,
Szentség, szobor! — amelyet íme
A csőcselék most porbadönt.

Demokratikus világnézet!...
Ezért kellett most az egészet,
Mi oly szép volt, elrontani?
Világnézettel mért nem fér meg
Az, hogy: *„kegyelmes uram, kérlek..."?*
Olyan jó volt ezt mondani!

Ezt hagyták volna úgy, ahogy van!
„És a kegyelmes asszony hogy van?"
Ezt is gyönyör volt mondani!
„Kegyelmes úr!" Oly lágyan zsongott,
Az ember nyelve is zsibongott
S külön kezdett hajlongani...

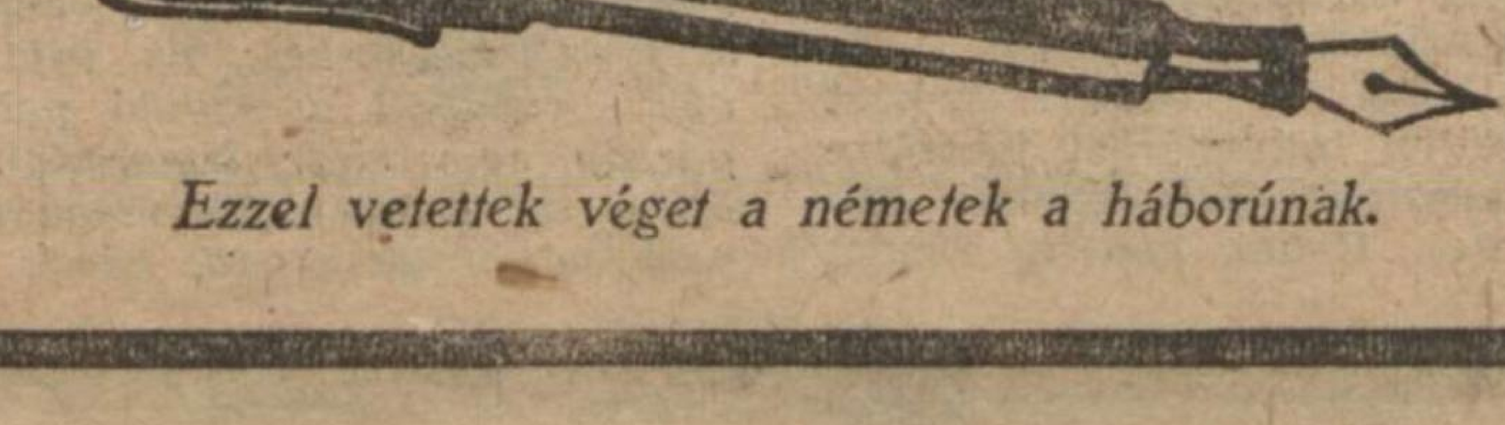
Mostan csupán *„miniszter úr"* van,
S ezt se lágy móll-ban, hanem dúr-ban
Mondják csak. És hogy tisztel-e
A közvélemény egy minisztert,
Az attól függ csak, hogy a tisztelt
Miniszter jó miniszter-e.

Én nem tudok az árral úszni!...
Szerettem volna elbúcsúzni,
De a portás a kapuban
Azt mondta, hogy egy ködös reggel,
Bé nőddel és a gyerekekkel,
Megléptél, Kegyelmes uram.

S magaddal vitted azt a részed,
Amelyet száz költő becézett,
S most csak a masszőr nyomogat...
Kegyelmes uram, kérlek szépen,
Hát legalább a bársonyszéken
Csókoljam meg a nyomodat!...

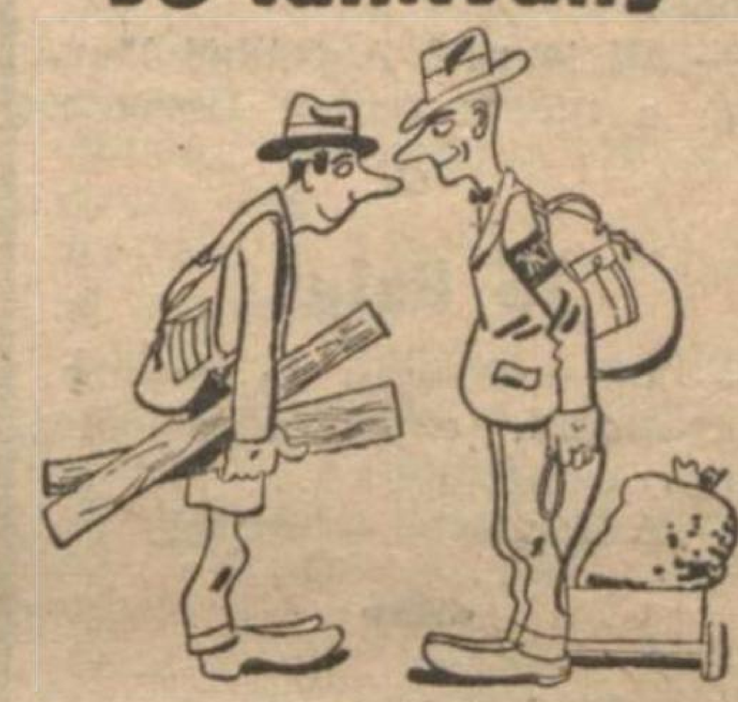
Békeffi István

Leleplezzük a titkos fegyvert!

Ezzel vetettek véget a németek a háborúnak.

Jó tanítvány

— Látja, barátom, én nem vagyok kommunista és soha életemben nem voltam baloldali, de most követem a kommunista kongresszus egyik okos jelszavát.
— Melyiket?
— Amely az önkritikára vonatkozik. Mindenki nézzen magába és legyen szigorú bírája önmagának. Én már megtettem.
— S az eredmény?
— Nagyon meg vagyok elégedve magammal.

Berlini múzeum, 1950

— Ezt pedig, kérem, a Propagandaminisztérium romjai között találtuk... A meztelen Igazság — a fejetetejére állítva.

KIADOM
magamat hülyének
szép kilátással
a felmentésre.
Nyugalmazott nyilas.

Kézügyesség dolga

— Mondd, papa... Mi lesz ebből?
— Mi lenne? A feliből Darling, a másik feliből Levente.

Jó üzlet

— De mit adjak én cserébe, nagyságám, ezért a cipőért, mikor csupa lyuk?...
— Adjon érte — sajtot.

Születésnap

— Drágám ... Kockacukor ... Mért vagy ilyen költekező? Néhány brilliáns is elég lett volna...

VÍZ

Fizetni kell majd a vízért,
A szegény férj búsan itt áll,
Korholja a felesége:
„Te vén korhely, vizet ittál?"

★

Papagájkór

— Mért van lakat a papagáj száján?
— Mert a tulajdonos urat már igazolták, de a papagáj még most is Kitartást és Éljen Szálasit kiabál.

„Arccal a vasút felé!"

Gerő miniszter legény a talpfán

avagy

Vasútépítés a sajtó tükrében

Gerő Ernő kereskedelmi és közlekedésügyi miniszter nagyszabású vasútújjáépítési programja élénk visszhangot keltett a sajtóban is. Ludas Matyi költséget és közönséget nem kímélve, szemelvényeket szedett össze a lapok cikkeiből:

SZABAD NÉP

Gerő Ernő elvtárs kereskedelmi és közlekedésügyi miniszter vasútújjáépítési programja jó síneken halad. Kommunista munkások mondják ezt, akiknek szavára építhetünk. Vasutat is. Vasutat, amelyen végre osztálykülönbség nélkül utazhatnak első és harmadikosztályú jegyet váltó utasok egyaránt. Öntudatos mozdonyvezetők röpítik majd a demokratikus mozdonyokat, mert pártunk nemcsak vezető, de mozdonyvezető-pártja is az országnak.

Szabadság

Közlekedési utaink újjáépítése legyen az első legfontosabb munkánk. Vasút nélkül nincs kenyér és nincs szabadság. Ez a kettő pedig egy: a szabadság a kenyerünk és a kenyerünk a Szabadság. (Megjelenik d. u. 3 órakor.)

KIS UJSÁG

Nekünk független kisgazdáknak éppen olyan létérdekünk a vasútak újjáépítése, mint a Magyar Kommunista Pártnak. Ezen a ponton nemcsak utaink, de vasútaink is találkoznak és keresztezik egymást.

NÉPSZAVA

A reakció csak rombolt, a szabad, demokratikus államvezetés épít. Az ő erőik a pusztítást szolgálták, a mi Gerőink az építést. Közlekedésünk újjáépítése s megujhodott politika munkásságát és a munkásság politikáját demonstrálja.

Kossuth Népe

(F. F.) A kereskedelmi és közlekedési miniszter úr vasútújjáépítési programja olyan szép feladat, hogyha megvalósítja — és ebben nem kételkedünk — felsőkereskedelmi miniszter lesz belőle. Közlekedésünk újjáépítése majdnem olyan égető problémát old meg, mint a Honvédelmi Miniszter Úr legújabb rendelete, amely harcképtelenné tette és megszüntette a párbajt. (F. F.) Ezt a barbár szokást egyetlen tollvonással jobblétre szenderítette Honvédelmi Miniszter Urunk snájdig rendelete. Hála érte bandázs nélkül és végkimerülésig. *(Copyright by Kossuth Népe.)*

Felkai Ferenc

Szabad Szó

Dózsa György idejében se földje, se vasútja nem volt a parasztságnak. Ma már földet is kapott, vasútat is kap. Elpusztított vasútaink újjáépítése Gerő miniszter érdeme, aki az erőszak politikája után a Gerő-szak politikáját ismerteti meg Dózsa György sokat szenvedett népével. (Fényképes felvételeink testvérlapunkban, a Képes Világban.)

Magyar Nemzet

A lerombolt vasút újjáépítését, amelyet Gerő miniszter tűzött ki feladatul maga elé, örömmel köszöntjük. A nácik és nyilasok, akiket annakidején annyi cikkünkben ostoroztunk, nemcsak magyar nyelvünket rongálták „tervszerűen", hanem vasúti hálózatunkat is. (Nyilván azért, hogy vasútak helyett ők hálózhassák be „Kárpát-Duna-Nagyhaza gyepűit".) A vágányokat eltüntették (a Népbíróságon persze más „vágányra" terelik a dolgot) aztán ők maguk is eltüntek. Lerombolt vasutainkat építi most újjá a kereskedelmi és közlekedésügyi miniszter. A felszakított pályatestek ismét épek lesznek (Épség és Gerő) és mert a demokratikus vasutakon most már Svarcok is utazhatnak: megindulhatunk arccal és Svarccal a vasút felé.

VILÁG

(S. G.) Túl vagyunk imhol a reakció pusztítása fölötti meditálásokon is: és dolgozunk, építünk. Nem mételyez többé minket a német áfium. Szabad polgárok és szabad kőművesek szabadon dolgozhatnak az ország újjáépítésén. Éppen ezért nem értjük, hogy a polgári demokráciát megint kifelejtették a munkából. A vasútújjáépítésből is kihagytak bennünket. Nem szoktunk felkapaszkodni olyan Pullmann-kocsira, ahova nem hívnak minket, de már most jelezzük szerény óhajunkat: az újjáépülő vonatról a haladó polgárság sem akar lemaradni. Mi is ott leszünk, ha másképp nem, hát mint ötödik kerék.

A mai nap

Gerő miniszter újjáépített vasútja. Budapest polgármesterének Vas-útja is lesz, mert *A mai nap* értesülése szerint Vas Zoltán a közeljövőben ismét egymillió kiló krumplit gördít be a budapesti pályaudvarokra a pestieknek. (Közbeszólás: „Nagyon helyes, mert egyesülésben a Gerő.)

Reggeli Ujság

Közlekedésünk újjáépítésének munkáját támogatni mindnyájunk kötelessége, mert csak így hozhatjuk közelebb a fővároshoz a Tiszát, a Hernádot és a Sajót, a Hacsekről nem is beszélve.

DEMOKRACIA

Véleményünket megtalálhatja az olvasó a Független Kisgazdapárt testvérlapja, a Kis Ujság minden más estilapot megelőző, délben megjelenő számában.

NÉPSport

Gerő nagy gólaránnyal győzte le a szállítási nehézségeket.

(Vaspálya, 10,000.000 néző)

A mozdonyvezető sípjelére megindult mérkőzés már az első félidőben Gerő javára dőlt el. A kereskedelmi minisztérium kapujában álló Gerő remek kondiciót mutatott és mindent kivédett. A szállítási nehézségeket is ügyesen kicselezte és beállítva a 17:0-ás végeredményt nagy gólaránnyal nyerte meg a mérkőzést.

Ludas Matyi

Atyámfia elvtárs! Gerő miniszter vasútújjáépítő munkája sok bajt orvosol. Elsősorban segít az én bajomon is. Általános a panasz, hogy szombat reggel már sehol se lehet Ludas Matyit kapni. A rikkancsnál elfogyott, trafikban sincs, a pályaudvarokon talán még volna, ha volna elég pályaudvar. Eddig nem volt, de most már lesz. Vasút is, pályaudvar is mint régen. De a mai utasközönség már nem Bosnyák Zoltán kimult „Harc"-át veszi meg a pályaudvari ujságospavillonban, hanem a Ludas Matyit. Egyszóval ma már nem „Harc"-cal a vasút felé, hanem Ludas Matyival.

(—ghy)

Helyszíni közvetítés egy pesti kávéházból

Beszél:
Gergely deák

Itt állok, kedves hallgatóim, a körúti nagykávénazban. Csupa szín, hangulat és hamvas báj az egész. Egyik sarokban galambőszhajú, tisztatekintetű nénike köt. Hogy mit köt? Üzletet köt. Kávécska párolog a nénike előtt, éppen cukrot vesz hozzá. Háromszáz kilót.

Szólítsuk csak meg a kedvest:

— Nem lesz ez sok a kávézáshoz, nénike?

— Nem a kávézáshoz lesz, galambocskám, hanem a feketézéshez — mondja és szende szeméremmel megbillenti főkötőjét.

Emitt két úr vitatkozik egy asztalnál, gyerünk csak azzal a mikrofonnal.

— Hányszor mondjam neked, Teobald, hogy hagyd abba a feketézést. Piszkos dolog az, visszaélni a helyzettel. Maradjunk mi csak a szolíd zsebtolvajlásnál.

— Szacharin van? — kérdi egy vendég a pincértől.

— Van kremássan. Mennyi tetszik? Mert sajnos, csak ötezerrel szolgálhatok.

— Csak ötezerrel?! Micsoda kávéház ez?! Ide se jövök többet...

Itt egy idősebb úr harapdál valamit jóízűen. Nehezen megy, úgy látszik rosszak már a fogai szegénykének.

— Jó étvégyat kívánunk tisztelettel, mi jót méltóztatik harapdálni urambátyám, jó kis falatocska, mi, hehehe?

— Ezüst ötpengőst, öcsém. Most kínálnak ötszázezer darabot, próbálgatom, hogy valódi-e?

Itt ketten tanulmányozzák az étlapot:

— Te mit rendelsz?

— Egy tétel aranyórát, 1746 golyóscsapágyat, három vagon rézsarkantyút és 200 darab egérfogót.

— Milyen ételek fogynak legjobban? — kérdezzük a főpincért.

— A tinta, a toll és az itatóspapír. Kelendő cikk a hamistanú is, de az drágább.

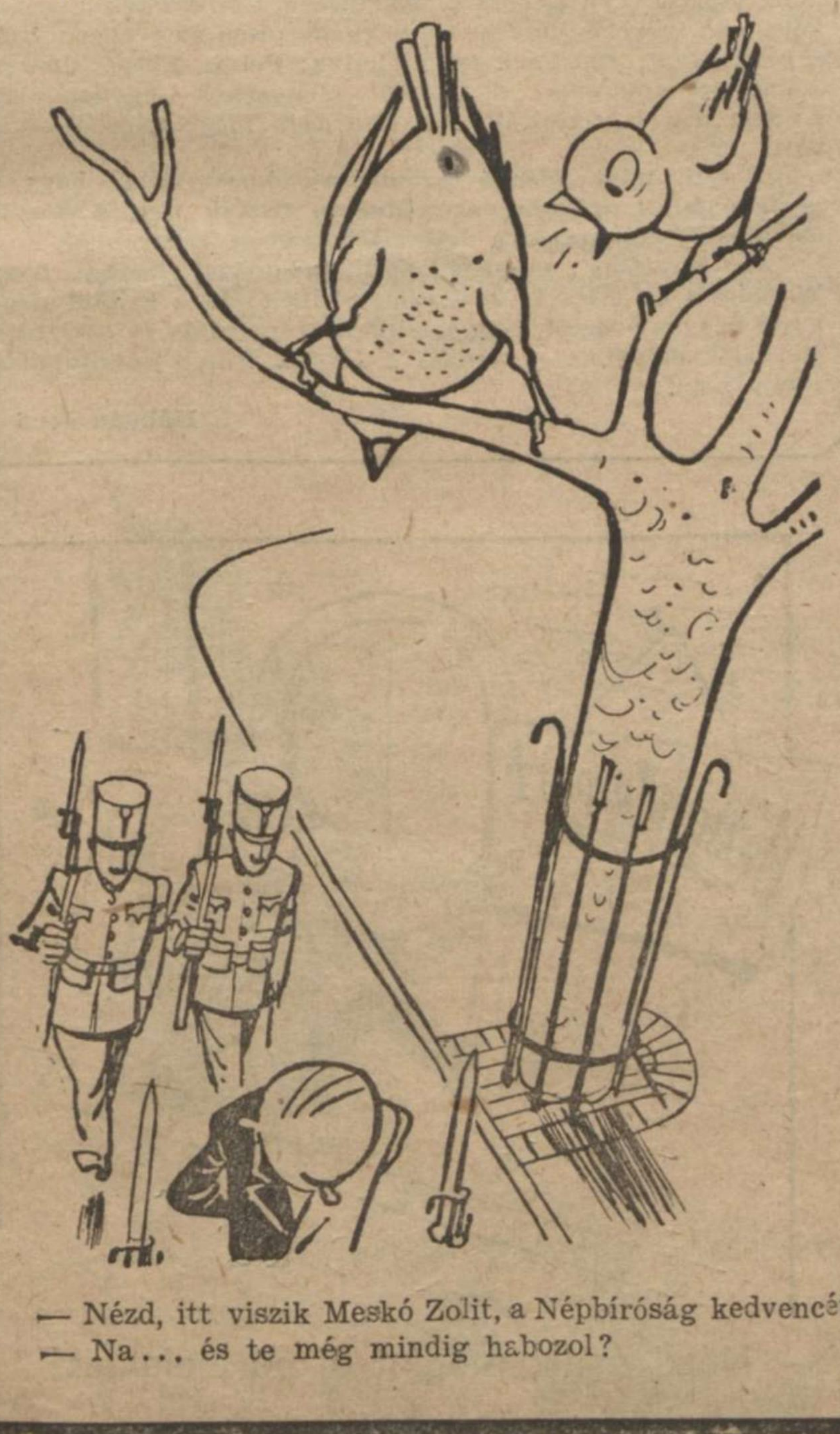
Amott egy fiatalember vajaszemlyét rendel. Az emberek összenéznek és ujjal mutogatnak rá:

— Látja, ilyen emberek vannak. Ez zabálni jön a kávéházba...

A viszonthallásra, kedves hallgatóim.

„Óh miért oly későn ..."

— Nézd, itt viszik Meskó Zolit, a Népbíróság kedvencét.
— Na ... és te még mindig habozol?

Ludas Matyi Kabaréja

Sokan vagyunk, de elférünk

Beszkárt-komédia
1 felvonásban.

Szín a Nagykörút. A 6-os döcögve jön és megáll az Oktogon sarkán.

Kalauz: Tessék jól kapaszkodni. Pasli! *(Belefúj a sípjába, a villamos tántorogva elindul.)*

Sovány: (az előtte álló kövér úrhoz.) Uram, vegye ki a könyökét a számból, én már ebédeltem...

Kövér: Maga meg szálljon le a lépemről. Nekem májbajom van...

Sovány: Mit henceg? Nekem cukrom van...

Tréfás: És van hozzá szállítási engedélye?

Kalauz: Mozgás, uraim, mozgás. Elöl lesz a leszállás... Tartsuk be a rendet...

Elégedetlen: Szép kis rend! Még bliccelni se lehet nyugodtan...

Epés: Úgy vettem észre, hogy uraságod mégis bliccel...

Elégedetlen: De nyugtalan is vagyok.

Kalauz: (vizsgál egy jegyet.) Ez a jegy nem jó, kérem...

Tréfás: Az lehetetlen... Ezt még október 15-e előtt váltottam.

Kalauz: Ne tessék velem viccelni... Kérek két pengőt...

Tréfás: Fel fogom jelenteni a Potyautasok Szabad Szervezeténél... *(Dühösen előkotorja a pénzt.)*

Férj: Ne tépd a fülemet, drágám...

Feleség: Ez a füled? Bocsáss meg, édesem, azt hittem a pénztárcám... Éppen ki akartam nyitni...

Kalauz: Szabad egy kis helyet? Tessék fogózkodni...

(A vezető nagyot ránt a kocsin.)

Kislány: Naa! Mit csinál!? Szemtelen!

Fiatalember: Azt mondják, hogy fogózkodjam.

Hölgy: (egy úrhoz, aki mákos beiglit eszik.) Hallja! Mért izeg-mozog olyan rettenetesen?!

Beiglis: Bocsánat, asszonyom, leejtettem egy mazsolát. (Kétségbeesetten keresgél a földön.) Nem találom sehol...

Utasok: Rémes... Micsoda könnyelműség... Elveszett egy mazsola... Kalauz, állítsa meg a kocsit...

Villamos: Szül[illegible]ségtelen... Megállok én magamtól is... *(Megáll.)*

Beiglis: (síránkozva.) Rátapostak a mazsolámra... jaj istenem...

Kalauz: Mit sír? Legalább nagyobb lett!

FÜGGÖNY. (»dorbé«

Ezennel igazoljuk!

MALVIN NÉNIT NEM IGAZOLTÁK

(Szín: egy óvoda)

Terike: Moszt azéjt jöttünk össze, hogy Malvin néni igazojtatását megbeszéljüt. Idazoljut, vagy nem idazoljut?

Pirike: Szó sem jöhet jóla. Jeakciós volt!

Bözsike: Mi az, hogy jeakciós?

Pirike (miközben egy új cuclit gyömöszöl a szájába): Aszt én sem tudom, de nem jehet vajami jó, mejt Apukám szokja mondani az anyu anyukájának.

Többen: Helyes, jeakciós volt.

Pirike: Meg asztán antiszocijálisz isz.

Bözsike: Eszt is Aputád monta?

Pirike: Nem, eszt Anyuta anyutája monta Apunak, amitoj Apu megvejte Anyut és Anyu négy hétig elfelejtett fejkejni az ágyból.

Terike: Hölgyeim ne komolytalankodjunt. Ez ovoda ész nem népbijóság. Mi jesz az itéjetünk?

Bözsike: Vigye el öt a cica. Minél többszöj, de annáj jobban.

Jucika: Az nem tomoly. Intább a kjampusz vigye ej.

Terike: Ájjitsuk népbijóság elé ész itéjtessüt hajájra.

Pirike: Hodisne, hod örötté éjjen.

Terike: Vitessüt intejnájótábojba!

Bözsike: Az szem jó. Ugyisz ejég kövéj.

Mancika: Dojgájjut meg!

Bözsike: Pájtom nevében tijtatozom. Az tuj enyhe jenne.

Terike: Van egy ötjetem. Helyeztesszüt át!

Többen: Hova?

Terike: Az egyetemje. Minket nem tudott megfejtözni, taján ott szem jesz baj.

(morvay)

A JÓ FIÚ

— Vegye tudomásul, hogy én zsidókat bujtattam a Szálasi-uralom alatt!

— Hol?

— Az Andrássy-út 60. pincéjében.

A Tizparancsola'bó':

Ne csinálj magadnak faraghott képeket!

Nagymama kedvence

A legújabb hírek szerint Imrédy alaposan felkészült, hogy „nem árja" származását most már egészen hitelesen bebizonyíthassa . . .

A pesti szobrok kongresszusa

A pesti szobrok a legutóbbi események hatása alatt kongresszusra jöttek össze. Az ülésen természetesen szóba került az igazolás kérdése is, mire sürgősen megválasztották a bizottságot, amelynek tagjai lettek: Petőfi, Eötvös József, Jókai, Semmelweis és Deák. Jegyzőnek egyhangúlag Anonymust választották. Az első ülés meglehetősen rövid volt.

Petőfi, mint előadó szomorúan konstatálta, hogy a pesti szobrok aránylag szerencsésen úszták meg a hosszú ostromot és úgyszólván teljes létszámban megvannak.

A bizottság mindenekelőtt tudomásul vette, hogy Werbőczyt és Tisza Istvánt örökre eltiltották a gyakorlattól, majd úgy határozott, hogy politikai magatartás és esztétikai kérdések dolgában a *döntést a Madisz lelkes fiatalságának tartja fenn.*

Kálmán Jenő

— Nézd csak, megint új párt alakult!

Kedves Júdás Mályi!

Az utóbbi időben egyes lapok tendenciózusan azt állították, hogy mi, a XV. kerületi nyilas internálótábor lakói csak heverünk, napozunk, szórakozunk. Ezekkel a rosszindulatú híresztelésekkel ellentétben most már kénytelenek vagyunk feltárni a valóságot, hogy egy tizenkétszobás sashegyi villában 36 embert zsúfoltak össze. Hogy mit jelent ez ebben a melegben, azt mindenki tudja, aki járt már nyáron a Sashegyen. A legmelegebb hegy egész Budán! Eleinte megengedték, hogy használjuk a villa kertjében levő úszómedencét, de ezt az engedélyt később oda módosították, hogy a strandot csak délután 2 és 5 között használhatjuk. Szadista felügyelőink ugyanis ezzel akarták meghiusítani délutáni alvásunkat. De ez aránylag semmi.

Többízben mentünk panaszra amiatt, hogy a levest délben következetesen langyosan hozzák. És pláne benne a kanállal! Minket a politikai rendőrség internálásra ítélt, de arra nem, hogy langyosan együk a levest! Langyos étel nem étel!

Azután: hiába adnak akármennyi zöldfőzeléket, a főzelék nem hús. Érzik ezt a telepvezetők is, mert időnként tükörtojással akarják kiszúrni a szemünket. Minket kényszermunkára ítéltek, de arra nem, hogy a szemünket kiszúrják! Hol van a hús? Mi van a hússal? Tudtunkkal egész Pest hústalanul él. Nekünk tehát feltétlenül jutni kellene. Még ezt is el lehetne viselni, mert látogatóink révén feljavíthatjuk élelmezésünket. Bár itt is az a helyzet, hogy mire a krémes és csokoládés torták felkerülnek a Sashegyre, elolvadnak.

Az azonban mégis csak felháborító, hogy nincs szaxofónos a zenekarban! Ki hallott még dzsessz-zenét szaxofón nélkül? Amikor emiatt panaszt emeltünk, a felügyelő azt mondta:

— Hirdetésünkre nem jelentkezett szaxofónos. Ha maguk között akad szaxofónos, ott van a szaxofón a zeneteremben, játsszék az.

Abszurdum! Hát azért vagyunk mi internálva, hogy szaxofónozzunk?! Mi szaxofónozzunk? Most két napja csellóval pótolják a szaxofónt. De a csellista gyenge! Valóság kínszenvedés hallgatni. Kínszenvedés!

És végül: többszöri követelésünkre sem kaptunk napolajat. Mi, akik jóformán reggeltől estig kénytelenek vagyunk a fűben hanyatfekve tartózkodni, mert kevés a szék, napolaj nélkül maradunk.

Igy aztán ne csodálják, ha lesül a bőr a képünkről!

Tisztelettel

A XV. ker. tábor lakói.